

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie ze skargi R.C.

na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w (...)

w sprawie I ACa (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 20 września 2018 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

R.C. wniósł osobiście o zasądzenie na jego rzecz kwoty 5.000 zł za przewlekłość postępowania w sprawie I ACa (...) (w skardze omyłkowo wskazano sygnaturę I ACa (...)) Sądu Apelacyjnego w (...), który „rozpatrywał jego apelację dużo ponad rok”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu cywilnym obowiązuje przed Sądem Najwyższym obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.), co dotyczy też postępowania ze skargi na przewlekłość postępowania sądowego (art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki; jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 75; dalej jako „ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r.”). Zasada ta, zgodnie z art. 87¹ § 2 k.p.c., nie ma zastosowania w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego, oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor

habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Przymusowe zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ma charakter bezwzględny. Oznacza to, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona. W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 marca 2006 r., III CZ 5/06, LEX nr 584755 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12, LEX nr 1294195 oraz powołane tam orzeczenia).

Uwzględniając powyższe regulacje, skarga wniesiona przez R.C. osobiście, ze względu na art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak okoliczności uzasadniających zastosowanie art. 87¹ § 2 k.p.c., dotknięta jest brakiem nieusuwalnym, co powodowało konieczność jej odrzucenia bez wzywania do uzupełnienia tego braku na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów o postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym (art. 370 w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r.). Środki odwoławcze (zażalenie) podlegają bowiem wstępnej kontroli, mającej na celu powstrzymanie dalszego toku postępowania, gdy środek ten jest niedopuszczalny, ponieważ nadawanie biegu takiemu nieskutecznemu środkowi odwoławczemu jest niecelowe i pozbawione racjonalności, skoro i tak nie zostanie merytorycznie rozpoznany.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r.